

Arrest

nr. 298 404 van 11 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pathaanse origine te zijn. U bent in 2004 geboren te Hendrani gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar waar u ook uw hele leven hebt gewoond. U hebt zes jaar onderwijs genoten en ging twee à drie jaar naar de madrassa. Daarnaast bewerkte u de landbouwgronden van uw familie. Uw vader T. M. (...) is vermist en uw moeder B. M. (...) woont samen met uw broer Z. (...) en uw zussen A. (...) en Z'. (...) nog in Hendrani. Uw oudere broer K. (...) is gestorven.

Uw vader werkte onder meer als ontmijner voor verschillende buitenlandse organisaties en zo'n vijf jaar geleden, toen Daesh de controle overnam in de regio waar u woonde, kwamen leden van Dash naar uw

huis en werd uw vader omwille van zijn werkzaamheden meegenomen door Daesh. Uw oudere broer K. (...) wilde tussenbeide komen en werd daarbij doodgeschoten. U hebt tot op heden nog geen informatie waar uw vader is maar u denkt dat hij werd vermoord. In de periode van één à twee weken die volgden op de dood van uw broer K. (...) en de ontvoering van uw vader T. (...), waren er in de regio gevechten tussen Daesh en de overheidstroepen waarbij vele slachtoffers vielen aan beide zijden. De lichamen werden daarbij vaak achtergelaten. Door zelf getuige te zijn geweest van de gruwel die Daesh binnen uw gezin aanrichtte, veranderde uw houding en samen met enkele andere jongeren hebt u op gegeven moment stenen gegooid naar de lijken van Daeshstrijders die ter hoogte van de Ahmadkhel-brug lagen. Enkele medestanders van de groepering, onder meer Za. (...) wiens broer bij Daesh was aangesloten en die momenteel zelf bij de taliban is, hadden dit gezien en hebben uw naam en deze van de andere jongeren doorgegeven aan Daesh. Daesh heeft vervolgens een lijst opgesteld met de namen van de jongeren die de stenen hadden geworpen en deze lijst doorgestuurd naar de imam van de moskee. Alle mensen op deze lijst hadden de doodstraf gekregen. Nadat jullie vernamen van de imam dat ook uw naam op de lijst stond, besliste uw moeder dat u Afghanistan diende te verlaten.

Eind 2017 hebt u Afghanistan verlaten en via Pakistan en Iran reisde u naar Turkije. Daar bleef u twee jaar en tijdens die periode werd u enkele malen opgesloten omwille van uw illegaal verblijf in het land. Door geopolitieke spanningen lieten de Turkse autoriteiten u vrij en werd u door hen aangespoord verder naar Europa te reizen. U maakte de oversteek naar Griekenland en reisde verder naar België.

Op 24 december 2020 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u omwille van voorgaande door Daesh gedood te worden. Verder vreest u ook de taliban aangezien vele personen die vroeger bij Daesh aangesloten waren, nu voor de taliban werken en zich nog steeds zullen willen wreken. De taliban beschouwen de mensen die naar Europa zijn getrokken bovendien als ongelovigen. Door het beeld dat ze hebben van het Westen, zullen ze ervan uitgaan dat u alcohol drinkt en met meisjes bent geweest en zullen ze u om die reden eveneens om het leven brengen. Daarnaast wil u niet terugkeren omdat u hier, in tegenstelling tot in Afghanistan, de vrijheid hebt om te kiezen welk soort kapsel u draagt, of u een baard wil of niet, of u contact hebt met meisjes of niet en kan u kiezen met wie u trouwt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele taskara en originele schoolresultaten voor. Voorts legt u een kopie van uw vaders taskara voor alsook documenten betreffende zijn opleiding en werkzaamheden zijnde documenten over zijn studies in Saudi-Arabië, een document van SDA, een document van War Child, een attest d.d. 2001 inzake een cursus ontminning, een certificaat ontminner bij Omar d.d. 2002, een certificaat van USAID inzake een opleiding handel d.d. 2009, een certificaat inzake een opleiding management d.d. 2016 en een attest van mine clearing planning agency d.d. 2003-2006. Per email maakt verder nog een kopie over van de taskara van uw overleden broer K. (...), foto's van hem samen met u en uw andere broer Z. (...) en een foto van na K. (...) zijn overlijden. U legt tevens een usb-stick voor met hierop (propaganda)filmpjes van en over de activiteiten van Daesh. Voort maakt u een medisch attest voer d.d. 08/07/2022 waarin de huisarts melding maakt van spanningstoestand, thoracale pijn, allergisch conjunctivitis en psychische stress. Op 4 augustus 2022 maakt uw voogd per email opmerkingen betreffende het persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast gaf u tevens aan dat u om psychische begeleiding vroeg (Vragenlijst CGVS d.d. 26 april 2021 – vraag 8) en dat u aan stress-gerelateerde hoofdpijn lijdt. U neemt hiervoor medicatie en bent in behandeling bij een psycholoog (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13 juli 2022, CGVS, p. 4 - 5). Om hier in het kader van uw persoonlijk onderhoud in de mate van het mogelijke aan tegemoet te komen werd bij de start van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gepeild hoe het met u ging en werd u gevraagd of u het zag zitten om uw onderhoud te voeren waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 2). Er werd u op het hart gedrukt dat u kon aangeven wanneer u een antwoord op een vraag niet zou weten (CGVS, p. 3) alsook werd u medegedeeld dat u zelf altijd om een (extra) pauze mocht vragen (CGVS, p. 3- 4) waarbij even later nogmaals werd herhaald dat u gerust mocht aangeven wanneer u

(hoofd)pijn zou krijgen (CGVS, p. 5). Voorts werd gedurende het persoonlijk onderhoud ook tweemaal gepauzeerd teneinde u de nodige ademruimte en rust te gunnen (CGVS, p. 14 & p. 21). Aan het einde van uw onderhoud werd u gevraagd of u in staat was geweest al uw problemen aangaande uw vrees ten aanzien van Afghanistan te vertellen, hetgeen u eveneens bevestigde (CGVS, p. 31) en u gaf tevens aan zowel de tolk als alle vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 31). Tot slot hebben u noch uw advocaat of uw voogd aan het einde van het onderhoud opmerkingen gegeven betreffende eventuele psychische problemen die het verloop van het onderhoud zouden gehinderd hebben (CGVS, p. 31-32).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst kunnen er de nodige bedenkingen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven geplaatst worden omdat u er niet in slaagde een correct beeld te scheppen van de opkomst van Daesh in uw regio. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen op zeer ernstige wijze daar uw problemen onlosmakelijk verbonden zijn met de aanwezigheid van Daesh in uw regio. Uw kennis over Daesh in uw regio was echter zowel beperkt als tegenstrijdig met beschikbare informatie. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud namelijk dat Daesh in het dorp Hendrani aanwezig was (CGVS, p. 12) waarbij ze in het dorp activiteiten startten zo'n vijf maanden vooraleer ze uw vader meenamen (CGVS, p. 12), hetgeen dan ergens midden 2017 moest zijn geweest daar u vijf jaar geleden, in 2017, zo'n twee weken nadat ze uw vader hebben ontvoerd, bent vertrokken uit Afghanistan, (CGVS, p. 24, p. 28). Daarvoor waren de taliban volgens u aan de macht (CGVS, p. 12) en in het begin liep Daesh volgens u samen met de taliban, later hadden ze plots onderlinge problemen (CGVS, p. 12). Er dient echter te worden opgemerkt dat Daesh reeds veel eerder opdook en aanwezig was in het district Kot waarbij er reeds informatie beschikbaar is over incidenten tussen Daesh en de taliban in 2015 waarbij ook lokale inwoners vanwege Daesh, de regio verlieten. Er kan niet worden ingezien dat u de komst van een gewelddadige groepering als Daesh in uw eigen regio niet zou hebben opgemerkt, te meer daar zij uiteindelijk tot uw beweerde problemen leidden.

Voorts verklaarde u inzake de aanwezigheid van Daesh dat hun hoofdkwartier in Laghorjo was, dat hun leiders Ghaqisha, Bakhtiar, Spargay en Shahin waren (CGVS, p. 12) en dat hun grootste leider Hafiz Saeed was (CGVS, p. 13). Vervolgens gevraagd alles over Spargay en Shahin te vertellen, deelde u slechts mee dat ze genadeloos waren, van Batikot afkomstig waren en dat Spargay een bijnaam was (CGVS, p. 12). Vervolgens gevraagd of Spargay nog leeft, wist u dat niet (CGVS, p. 12), doch volgens u waren zij wel de leiders toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 13). Uit informatie blijkt echter dat de genaamde Spargay in 2015, aldus twee jaar vooraleer u de regio en het land ontvluchtte, reeds om het leven kwam. Ook voor wat betreft Hafiz Saeed kan eveneens opgemerkt worden dat uit informatie blijkt dat deze reeds op 26 juli 2016 om het leven kwam bij een aanval in Kot terwijl u Hafiz Saeed nogmaals aanhaalt als leider van Daesh bij de vraag welke Daeshstrijders uw vader hebben meegenomen. Hoewel u enerzijds nog aangeeft vele andere Daeshstrijders te kennen (CGVS, p. 12) blijkt u anderzijds evenwel niet in staat enige concrete informatie te verschaffen over enkele prominenten en beruchte Daeshcommandanten die in uw regio actief waren. De namen Qari Rafiq en Noor-ul-Haq zeggen u niets terwijl deze commandanten in 2015 onderhandelden met de overheid. Dat u naar aanleiding van de notities van het persoonlijk onderhoud alsnog informatie aanbrengt over Qari Rafiq (opmerkingen bij notities persoonlijk onderhoud) kan hierbij niet weerhouden worden. Deze post-factum aanvulling kan immers eenvoudigweg opgezocht of nagevraagd zijn. De naam Abdul Rahim Dost zei u evenmin iets (CGVS, p. 13) terwijl uit informatie blijkt dat deze een lokale bekendheid is die nog in Guantanamo heeft vast gezeten en die bij terugkeer initieel uitgesproken pro-Daesh was. Ook de naam Shahabullah/Mohammad Younes zei u niets (CGVS, p. 13) terwijl uit informatie blijkt dat deze man nota bene afkomstig was van uw eigen geboortedorp Hendrani en dat hij een van de breinen was achter de aanslag op de Kabul-bank in Nangarhar in 2015 waarna hij werd gearresteerd. De naam Mullah Barzag of Bozorg deed weliswaar een belletje rinkelen bij u en over hem wist u dat hij vroeger bij de taliban was en dat hij vervolgens bij Daesh aansloot, doch vanwaar hij afkomstig is wist u niet, wat precies zijn taak was evenmin, en of de man nog in leven is wist u ook niet (CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit beschikbare informatie dat hij een topcommandant van Daesh was alsook dat hij reeds in 2015 om het leven kwam in Laghorjo. Voorts deed de naam Saaed Emarati eveneens een belletje rinkelen en ook over hem vertelde u dat hij eerst bij de taliban was en later bij Daesh aansloot, maar opnieuw kon u niet meer over deze man vertellen (CGVS, p. 14). Nochtans blijkt ook Saaed Emarati een topman te zijn geweest van Daesh in uw regio van herkomst en is hij omgekomen in de Serai-bazaar in 2016.

Hoewel van u, een minderjarige, niet wordt verwacht dat u alle details over Daesh kan weergeven, te meer daar u op het moment van bovenstaande informatie slechts elf à dertien jaar oud was, zou u wel voldoende elementen moeten kunnen aanbrengen over Daesh en hun aanwezigheid in uw regio ten tijde van uw problemen daar uw hele asielrelaas erop gebaseerd is. In deze zijn de verschillen tussen uw verklaringen over Daesh en de beschikbare informatie dan ook frappant. Zelfs indien u dertien jaar oud was in 2017, kan toch verwacht worden dat u op zijn minst kan aangeven dat Daesh al jaren actief was in de regio wanneer ze uw vader, broer en uzelf in 2017 in de problemen brachten. Bovendien kan evenzeer verwacht worden dat informatie die u zelf aanbrengt over bepaalde Daesh-commandanten overeenkomt met de context en de tijdvork waarin u uw problemen plaatst en kan zelfs verwacht worden dat bepaalde notoire Daesh-commandanten u gekend zijn. Dat u niet in staat bent hierover concrete en coherente verklaringen af te leggen, schaadt alvast sterk het geloof in uw asielmotieven en plaatst zelfs de nodige vraagtekens bij uw beweerde verblijf in de regio Kot in deze periode.

Voorts kan u evenmin overtuigen dat uw vader problemen met Daesh heeft gekend. U verklaart terzake dat Daeshstrijders uw vader in 2017 hebben meegenomen en vermoedelijk hebben vermoord omwille van zijn werkzaamheden (CGVS, p. 10). U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat uw vader daadwerkelijk nog werkzaam was voor deze organisaties in 2017, op het moment dat hij volgens u werd ontvoerd. Uit de documenten die u voorlegde, kan dit immers geenszins worden afgeleid. Deze documenten dateren namelijk allen van lang voordien, te weten de periode 1999-2009 (CGVS, p. 16), uitgezonderd een certificaat betreffende een opleiding in 2016, of zijn niet voorzien van enige datum. Het is in deze al merkwaardig dat u wel documenten betreffende zijn werk, zelfs originele foto's, uit een verder verleden weet voor te leggen, doch geen enkel document over zijn recente werk ter beschikking hebt (CGVS, p. 16). Bovendien weet u op basis van uw verklaringen niet te overtuigen dat uw vader recent voor zijn ontvoering nog werkzaam was voor dergelijke organisaties of overheden. Zo kon u niet meedelen wanneer uw vader voor welke organisatie gewerkt heeft (CGVS, p. 15) en kon u zelfs niet chronologisch weergeven voor welke organisaties uw vader achtereenvolgens gewerkt heeft (CGVS, p. 16), noch kon u aangeven voor welke organisatie hij werkte op het moment dat hij door Daesh werd meegenomen (CGVS, p. 16). Hoelang hij voor de laatste organisatie hij heeft gewerkt wist u evenmin (CGVS, p. 16), noch wist u welke job hij hiervoor laatst gedaan had (CGVS, p. 16). Wanneer hier later tijdens het onderhoud op werd teruggekomen, voegde u weliswaar nog toe dat hij op dat moment in Kunar werkte, doch als wat hij werkzaam was, wist u niet en ook uw moeder wist blijkbaar niet meer dan dat het een officiële job voor de overheid was (CGVS, p. 26) hetgeen weinig aannemelijk is gezien de risico's die aan de job van uw vader waren verbonden. Uw kennis over uw vaders beroepsbezigheden die uiteindelijk tot zijn ontvoering en de dood van uw broer hebben geleid is aldus uiterst lacunair te noemen. U gaf ter verantwoording aan dat u op dat moment dertien jaar oud was (CGVS, p. 16) en dat uw moeder een huisvrouw en ongeschoold is, dat ze die documenten niet kan lezen en dat ze u niet veel heeft verteld (CGVS, p. 15), alsook dat dergelijke informatie in Afghanistan niet tegen de kinderen werden verteld, enkel aan de oudste zoon (CGVS, p. 16), doch deze verantwoordingen voor uw gebrekkige kennis, kunnen niet volstaan. Immers staat u tot op heden in contact met uw moeder en kan verwacht worden dat zij u intussen toch de nodige informatie hierover zou hebben verstrekt. Zelfs al was ze niet in staat om de documenten te lezen, dan nog mag aangenomen worden dat ze enigszins op de hoogte was van de verschillende risicovolle jobs die uw vader uitvoerde, te meer gezien hij slechts sporadisch naar huis kwam (CGVS, p. 25). Dat u zelf jong was op het moment van uw vertrek wordt niet betwist, doch het kan geen verschoning bieden waarom u op heden nog steeds geen concrete informatie kunt meedelen. Indien uw vaders werk de aanleiding is waarom hij werd meegenomen, mag verwacht worden dat u een algemeen overzicht kan geven van zijn werkzaamheden de jaren voorafgaand aan zijn problemen. Daar u hier niet in slaagde, maakte u geenszins aannemelijk dat uw vader na 2009 nog werkzaam was voor overheidsorganisaties hetgeen de geloofwaardigheid van zijn ontvoering door Daesh op losse schroeven zet.

Een ander element dat hierop aansluit en dat tevens de geloofwaardigheid van de ontvoering van uw vader en de dood van uw oudere broer ondermijnt, ligt in de vaststelling dat u klaarblijkelijk niet in staat bent enigszins bij benadering mee te delen wanneer uw vader werd meegenomen. Gevraagd wanneer hij werd ontvoerd deelt u mee dat het vijf jaar geleden was (CGVS, p. 9). Vervolgens gevraagd concreter te zijn, kan u slechts herhalen dat het ongeveer vijf jaar geleden moet zijn geweest (CGVS, p. 10). In het licht dat u toch zes onderwijs hebt genoten en u bovendien ook aan landbouw deed (CGVS, p. 7, p. 10), werd u gevraagd welk seizoen het was. U antwoordde dat het "het normale seizoen" was (CGVS, p. 10) hetgeen wel heel vaag is. Vervolgens gevraagd welke gewassen er dan op het veld stonden op het moment dat uw vader werd ontvoerd, gaf u aan dat het vijf jaar geleden is en dat u dat niet meer weet (CGVS, p. 10). Rekening houdend met het gegeven dat u slechts dertien jaar was op het moment dat uw vader zou zijn meegenomen en uw broer zou zijn gedood (CGVS, p. 16) kan desalniettemin opgeworpen worden dat deze gebeurtenis een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed was op uw verdere leven waardoor aangenomen kan worden dat deze in uw geheugen gegrift staat. Bijgevolg is het redelijk te verwachten dat u deze gebeurtenis minstens bij benadering in de tijd kan

plaatsen en dit aan de hand van elementen eigen aan uw leefwereld, in casu landbouw en meer bepaald de seizoenen en de op dat moment aanwezige gewassen. U was actief als landbouwer en ook de andere dorpsbewoners waren tijdens de ontvoering van uw vader op hun gronden aan het werk (CGVS, p. 22). Bijgevolg kan wel degelijk verwacht worden dat u zich nog kan herinneren waar u op dat moment zelf mee bezig was als landbouwer. Bovendien situeerde u de ontvoering van uw vader kort voor uw vertrek, hetgeen eveneens als een zeer belangrijke gebeurtenis in uw levensloop kan worden beschouwd die u aldus in de tijd zou moeten kunnen situeren. Dat u er niet in slaagt om de ontvoering van uw vader en de start van uw problemen ook maar enigszins in de tijd te situeren, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de beweerde ontvoering van uw vader en dood van uw broer.

Uw verklaringen over het gedrag van uw familie na de ontvoering van uw vader overtuigen evenmin. Frappant genoeg hebben jullie geen bijkomende informatie kunnen verzamelen over het lot van uw vader. Jullie zouden 'hier en daar' aan gewone dorpelingen informatie gevraagd hebben maar meer konden jullie naar eigen zeggen niet doen (CGVS, p. 23). De imam had ook geen informatie omdat het enkel zijn enige taak was om boodschappen door te geven (CGVS, p. 23). Anderen hebben jullie niet bevraagd (CGVS, p. 24), ook niet aan de dorpsbewoners die openlijk met Daesh sympathiseerden, omdat jullie bang waren iets aan hen te vragen (CGVS, p. 24). Of uw moeder naar de overheid is gestapt nadat deze Daesh uit de regio hadden verdreven, weet u niet (CGVS, p. 24) waarbij u aanhaalde dat er vele personen waren meegenomen, dat de overheid niet in staat was iedereen in de regio te beveiligen en ze misschien wel hun best gedaan hebben maar dat jullie geen informatie hebben gekregen van hen (CGVS, p. 24). Bij de dorpsouderen hebben jullie zich evenmin geïnformeerd omdat indien zij iets zouden weten, jullie het ook zouden weten (CGVS, p. 24). De werkgever van uw vader hebben jullie ook niet gecontacteerd (CGVS, p. 24) omdat jullie er zeker van waren dat ze niet in staat waren jullie te helpen. Hoe u dit zou concluderen zonder te weten wie zijn werkgever was, is overigens geheel onduidelijk. Gegeven de context die u zelf schetste waarbij Daesh in contact stond met de imam (CGVS, p. 20), dat er dorpsbewoners openlijk sympathiseerden met de Daesh (CGVS, p. 19), en dat uw vader in het kader van zijn werkzaamheden voor de overheid/NGO werd ontvoerd, valt hoegenaamd niet in te zien dat jullie zelfs geen pogingen ondernomen hebben om bij deze personen of instanties enige bijkomende informatie over het lot van uw eigen vader te vergaren. Dergelijke houding van u en uw familie is bijzonder onaannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader door Daesh zou zijn meegenomen op ernstige wijze.

Op basis van het geheel van voorgaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die uw vader heeft gekend en bijgevolg evenmin aan de dood van uw broer door Daesh, aangezien u dit overlijden in het directe verlengde legt van de ontvoering van uw vader (CGVS, p. 19). Evenmin kan uw enig bewijs voorleggen dat uw broer K. (...) gewelddadig om het leven kwam door Daesh. Voor wat betreft de foto die u voorlegt van zijn dode lichaam, kan op basis van deze foto niet zonder meer uitgemaakt worden dat de man die erop is afgebeeld ook daadwerkelijk uw broer K. (...) is. Indien nog aangenomen dat dit wel degelijk uw broer betreft, dan nog zegt deze foto niets over de omstandigheden van zijn overlijden, laat staan over eventuele problemen met Daesh of de ontvoering van uw vader. Bovendien zijn dergelijke documenten slechts ter ondersteuning en dienen ze te kaderen in geloofwaardige en aannemelijke verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Voorgaande plaatst bijgevolg ook de nodige vraagtekens bij uw eigen voorgehouden problemen die voortvloeien uit de problemen die Daesh veroorzaakten in uw regio van herkomst. U verklaarde namelijk dat u, omwille van hetgeen Daesh uw familie had aangedaan, stenen had geworpen op omgekomen strijders waarna uw naam op een dodenlijst terecht kwam (CGVS, p. 19, 21). Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen betreffende uw vader en broer, komt evident ook hetgeen hieruit volgt op losse schroeven te staan. Op basis van uw verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw eigen problemen bovendien nog verder ondermijnd.

Zo verklaart u dat de directe aanleiding voor uw vertrek het bestaan van een dodenlijst met namen van jongeren was, die werd opgesteld door Daesh nadat men te weten was gekomen dat u stenen naar de lijken van hun gesneuvelde strijders had geworpen (CGVS, p. 19-20 & 27-28). U slaagt er echter niet in deze gebeurtenissen afdoende te aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgeworpen dat het verwondering mag heten dat Daesh de lijst met namen via de imam liet verspreiden (CGVS, p. 20) indien het daadwerkelijk hun doel zou zijn geweest om de jongeren die erop stonden te doden (CGVS, p. 20). Op deze manier gaven ze u en de anderen immers de mogelijkheid om aan hen te ontkomen.

Verder kon u ook het bestaan van deze lijst zelf niet aannemelijk maken. Zo wist u niet te zeggen hoeveel mensen er op de lijst stonden (CGVS, p. 27) en hebt u naar eigen zeggen slechts informatie over twee dorpelingen op de lijst, Z. T. (...) en I. (...) (CGVS, p. 28), doch gevraagd hierover verder te vertellen blijkt dat T. (...) is omgekomen bij een aanslag in of op de bazaar in Hendrani. U komt bijkomend niet verder dan te vermelden dat er overal explosieven werden geplaatst om de mensen te bestraffen (CGVS, p. 29), hetgeen niet alleen zeer algemeen is, maar bovendien ook klemmt met het gegeven dat er een specifieke

lijst door Daesh werd opgesteld. Geconfronteerd met deze bedenking, gaf u bovendien aan dat u niet weet wat er met die andere jongeren gebeurd is (CGVS, p. 29) en naar eigen zeggen wil u zich hierover ook niet informeren (CGVS, p. 29) terwijl u vervolgens dan wel weer aangaf dat de anderen gevlucht zijn zoals u (CGVS, p. 30), hetgeen weinig coherent en bovendien niet meer dan een blote bewering is. Wat er ook van zij, indien u net zoals vele andere jongeren zou zijn opgenomen in een dergelijke lijst, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich ook nadien nog informeert over het lot van de anderen die op deze lijst stonden. Op die manier zou u het veiligheidsrisico voor uzelf in het geval van een eventuele terugkeer en voor uw familie beter kunnen inschatten. Uw desinteresse in het wedervaren van uw lotgenoten doet dan ook manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Dat u zich hierover niet wil informeren kan bezwaarlijk als een afdoende verklaring weerhouden worden voor uw gebrekkige kennis op dit vlak. Immers wordt van een verzoeker verwacht dat hij zich spontaan informeert over alle elementen die in verband staan met de kern van zijn vrees, in concreto dus de dodenlijst en hetgeen er met de overige jongeren op deze lijst is gebeurd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het

geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het loutere feit dat u aan stressgerelateerde hoofdpijn lijdt kan niet worden aanzien als een persoonlijke omstandigheid die tot een verhoogd risico leidt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Dat u zelf in uw dorp alsook nadien van uw moeder zou gehoord hebben dat u extra problemen zou krijgen omdat u in het buitenland hebt gewoond en hiervoor de doodstraf zal krijgen (CGVS, p. 21) is niet meer dan een blote bewering die niet in overeenstemming te brengen is met de bovenstaande beschikbare informatie. U noch uw moeder kennen mensen die dit is overkomen, noch is iets dergelijk gebeurd in uw dorp (CGVS, p. 21). Dat de taliban standaard zeggen dat u alcohol heeft gedronken en met meisjes bent geweest en u om die reden zal vermoorden (CGVS, p. 30) is evenzeer niet meer dan een blote bewering die geen steun vindt in bovenstaande beschikbare informatie.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u verwesterd bent of zo zal gepercipieerd worden. Waar u belang hecht aan uw vrijheid in het kader van uw kledij, kapsel en omgang met meisjes (CGVS, p. 30) dient in dit verband er op gewezen te worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat dit deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd is aan het administratief dossier gevoegd.

Voor wat betreft de opmerkingen die naar aanleiding van de notities van het persoonlijk onderhoud overmaakte op 4 augustus 2022, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze slechts een verduidelijking bij de schrijfwijze van enkele namen maar bevatten deze geen relevante inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen. De bijkomende informatie betreffende Qari Rafiq werd reeds in overweging genomen in de beoordeling (supra).

De overige documenten en informatie die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt voorgelegd en die nog niet werden besproken, kunnen voorgaande bevindingen niet ombuigen. Uw eigen taskara en schoolresultaten en de kopies van de taskara van uw vader en broer K. (...), de schoolresultaten van uw broer K. (...) alsook de foto van u en uw broers K. (...) en Z. (...) ondersteunen hoogstens uw beweerde nationaliteit, identiteit en gezinssamenstelling. Ze kunnen de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden asielrelaas niet ombuigen.

De USB-gegevensdrager met hierop (propaganda)filmpjes van Daesh (CGVS, p. 17) tonen de gruwel die deze groepering heeft aangericht in uw land van herkomst. Dit wordt op zich niet betwist. Er moet echter aangestipt dat deze filmpjes geen betrekking hebben op uw eigen voorgehouden problemen met Daesh (CGVS, p. 18) en kunnen bijgevolg de bevindingen inzake de geloofwaardigheid van uw eigen voorgehouden problemen niet ombuigen.

Het medisch attest d.d. 8 juli 2022 aangaande uw gezondheidsproblemen kan geen uitsluitsel geven betreffende de oorzaak van deze problemen en kan de waarachtigheid van uw asielrelaas bijgevolg ook niet onderschrijven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen "2 en 3 juncto 13 EVRM", van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van "de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en 57/1, §4" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek

naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 10, derde lid, b) van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van artikel 10, derde lid, b) van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15). De schending van voormeld artikel van de richtlijn 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing *an sich* niet lijkt aan te vechten noch te betwisten waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen. Verder laat verzoekende partij ook de motivering in de bestreden beslissing inzake haar bemerking dat zij om psychische begeleiding vroeg en aan stress-gerelateerde hoofdpijn lijdt, waarin gewezen wordt op de maatregelen die in dit verband werden verleend teneinde hieraan tegemoet te komen, geheel ongemoeid.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift onder verwijzing naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet benadrukt dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad er verder op dat de algemene overweging dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en

48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De commissaris-generaal is enkel bevoegd om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde de verzoeker om internationale bescherming al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en de commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partij werd op 13 juli 2022 gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

2.2.5. De Raad wijst er vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Verder benadrukt de Raad, in verband met de kritiek van verzoekende partij in haar verzoekschrift en aanvullende nota d.d. 17 november 2023 op de door verwerende partij gehanteerde informatie inzake Afghanistan, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, dat uit de motivering in de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Verzoekende partij kan niet volstaan met het louter nogmaals benadrukken van deze pijnpunten, dewelke ook blijken uit de door haar aangehaalde UNHCR-richtlijnen inzake Afghanistan van respectievelijk februari 2022 en februari 2023 en de “*Intervisie Nansen*” van 17 november 2022 (zie bijlage 10 van het verzoekschrift en bijlage 1 van de aanvullende nota d.d. 17 november 2023), zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is.

De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer gezien de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij per aanvullende nota (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.7. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij gedood te zullen worden door Daesh, die haar vader reeds ontvoerde omwille van diens werkzaamheden als ontmijner voor verschillende buitenlandse organisaties (notities CGVS, p. 16- 17, 19 en 22-23). Bij deze ontvoering werd ook haar oudere broer doodgeschoten toen deze tussenbeide wilde komen (notities CGVS, p. 19). Ook stelt verzoekende partij dat haar naam op een lijst van Daesh staat omdat zij enkele weken na de ontvoering van haar vader en dood van haar broer stenen had gegooid naar de lijken van Daeshstrijders. Omdat alle personen op deze lijst de doodstraf kregen, ontvluchtte verzoekende partij Afghanistan (notities CGVS, p. 19-20).

2.2.8. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoekende partij met Daesh. Meer bepaald wordt erop gewezen dat:

(A) verzoekende partij er niet in slaagt een correct beeld te scheppen van de opkomst van Daesh in haar regio nu blijkens de beschikbare informatie Daesh reeds eerder opdook in haar regio dan zij zelf beweert, voorts de informatie die zij zelf aanbrengt over bepaalde Daesh-commandanten niet overeenkomt met de context en de tijdvork waarin zij haar problemen plaatst en bepaalde notoire Daesh-commandanten haar niet bekend zijn;

(B) geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van haar vader met Daesh, nu:

(i) zij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat haar vader daadwerkelijk in 2017 nog werkzaam was voor internationale organisaties, nu zij geen enkel document over zijn recente werk bijbrengt en ook op basis van haar verklaringen niet weet te overtuigen dat haar vader recent voor zijn ontvoering nog werkzaam was voor dergelijke organisaties of overheden nu zij hierover geen concrete informatie kan meedelen,

(ii) zij niet in staat is enigszins bij benadering mee te delen wanneer haar vader werd meegenomen, en,

(iii) het niet aannemelijk is dat haar familie nauwelijks pogingen ondernam om enige bijkomende informatie over het lot van haar vader te vergaren;

(C) ook aan de dood van haar broer door Daesh, die zij in het directe verlengde legt van de ontvoering van haar vader, derhalve geen enkel geloof kan worden gehecht, temeer nu zij geen enkel bewijs voorlegt waaruit blijkt dat haar broer gewelddadig om het leven kwam door Daesh; en,

(D) tevens haar eigen problemen nadat zij stenen naar lijken van Daeshstrijders had gegooid geheel ongeloofwaardig zijn, nu,

(i) zij aangeeft stenen te hebben geworpen omwille van hetgeen Daesh haar familie had aangedaan, doch aan deze eerdere problemen geen geloof wordt gehecht;

(ii) het niet plausibel is dat Daesh de lijst met namen via de imam liet verspreiden indien het daadwerkelijk hun doel zou zijn geweest om de jongeren die erop stonden te doden, nu zij de betrokken jongeren hierdoor de mogelijkheid gaven om aan hen te ontkomen, en

(iii) verzoekende partij het bestaan van deze lijst zelf niet aannemelijk kan maken, nu zij niet kon zeggen hoeveel mensen er op de lijst stonden en zij voorts nagelaten heeft zich te informeren over het lot van de anderen die op deze lijst stonden.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten bijbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.9. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij oppert dat het irrelevant is hoeveel zij kan vertellen over de opkomst van Daesh in haar dorp, temeer nu uit de door verwerende partij bijgebrachte informatie hoe dan ook blijkt dat Daesh in de periode voor haar vertrek aan de macht was in haar dorp en district, treedt de Raad verwerende partij evenwel bij waar deze in de bestreden beslissing motiveert dat zelfs indien verzoekende partij dertien jaar oud was in 2017, van haar verwacht kan worden dat zij op zijn minst kan aangeven dat Daesh al verschillende jaren actief was in de regio wanneer ze haar vader, broer en haarzelf in 2017 in de problemen brachten. Echter verklaart zij daarentegen dat Daesh pas sinds een vijftal maanden voor de ontvoering van haar vader met activiteiten startte in haar dorp (notities CGVS, p. 12). De Raad onderstreept dat aangezien de door verzoekende partij voorgehouden problemen onlosmakelijk verbonden zijn met de aanwezigheid van Daesh in haar regio, het geenszins kennelijk onredelijk is van haar te verwachten dat zij een correct beeld kan scheppen van de opkomst van Daesh in haar regio. Haar bemerking in het verzoekschrift dat zij slechts twaalf jaar oud was in 2017 en geen dertien jaar zoals in de bestreden beslissing beweerd, volstaat niet om afbreuk te doen aan het voorgaande, temeer nu verzoekende partij zelf aangaf dat zij op het moment van haar problemen dertien jaar oud was (notities CGVS, p. 16, 20). Ook het loutere tijdsverloop sinds de gebeurtenissen vormt geen afdoende verklaring voor het feit dat de door haar omschreven chronologie van enerzijds de opkomst van Daesh in haar regio en anderzijds de ontvoering van haar vader – waartussen volgens haar verklaringen ongeveer vijf maanden lagen – niet te verenigen valt met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat Daesh op dat moment reeds verschillende jaren actief was in de regio (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, delen 3 en 4). Volgens deze informatie vonden er immers reeds in 2015 gevechten plaats tussen de taliban en Daesh in haar regio, waarbij ook lokale inwoners vanwege Daesh de regio verlieten.

2.2.11. Verder werpt verzoekende partij evenmin een ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissing dat de informatie die zij zelf aanbrengt over bepaalde Daesh-commandanten niet overeenkomt met de context en de tijdvork waarin zij haar problemen plaatst.

Vooreerst doet zij door louter te benadrukken dat zij Spargay en Shahin zelf kon opnoemen en hierover verdere informatie kon geven geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststelling dat volgens haar beiden nog leiders van Daesh waren toen zij in Afghanistan was, terwijl uit informatie blijkt dat Spargay reeds in 2015, aldus twee jaar vooraleer zij de regio en het land ontvluchtte, om het leven kwam (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 5H). Echter bleek verzoekende partij niet op de hoogte te zijn van zijn overlijden (notities CGVS, p. 12).

In zoverre verzoekende partij verder betoogt dat haar onterecht verweten wordt niet te hebben geweten dat Hafiz Saeed ergens in het district om het leven kwam in 2016 aangezien zij hiernaar niet werd gevraagd, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij zelf verklaarde dat deze persoon de hoofdleider was van Daesh toen haar vader werd ontvoerd (notities CGVS, p. 13 en 23). Aangezien de ontvoering van haar vader blijkens haar verklaringen zou hebben plaatsgevonden in 2017, valt haar bewering dat Hafiz Saeed op dat moment de hoofdleider van Daesh zou zijn geweest dan ook niet te verenigen met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat Hafiz Saeed reeds het jaar voordien om het leven kwam (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 5A).

2.2.12. Voorts doet verzoekende partij met haar louter betoog dat zij verschillende commandanten van Daesh kon opnoemen geen enkele afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat bepaalde notoire Daesh-commandanten haar echter niet bekend waren.

Ook het argument van verzoekende partij dat gezien haar jonge leeftijd van haar niet verwacht kan worden dat zij alle figuren binnen Daesh in het ganse district kent, biedt geen soelaas. Immers blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat van haar verwacht wordt dat zij alle figuren van Daesh binnen haar district zou kennen. Echter, gelet op de problemen die zij en haar familie kenden toen Daesh aan de macht kwam in hun regio, is het geenszins kennelijk onredelijk om van haar te verwachten dat zij wel kennis zou hebben van de prominente Daesh-commandanten die in haar regio actief waren, alwaar zij echter in gebreke blijft.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, benadrukt de Raad dat de door verwerende partij bijgebrachte informatie wel degelijk bevestigt dat Noor-ul-Haq en Abdul Rahim Dost prominente Daesh-commandanten betreffen die in haar regio actief waren (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 5), waardoor van haar verwacht mag worden dat zij deze personen zou kennen. Het gegeven dat Abdul Rahim Dost zich in 2015 distantieerde van Daesh, doet voorts geen afbreuk aan het feit dat deze persoon een bekende lokale jihadist betreft die in 2014 trouw had gezworen

aan Daesh (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 5E), waardoor het bevreemdend is dat zij nooit van hem heeft gehoord. Hoewel verzoekende partij voorts terecht opmerkt dat uit de informatie in het administratief dossier niet afgeleid kan worden tot welke organisatie Shahabullah/Mohammad Younes behoorde, acht de Raad het niettemin opmerkelijk dat verzoekende partij nog nooit van deze man heeft gehoord, terwijl hij nochtans een van de breinen was achter de aanslag op de Kabul-bank in Nangarhar in 2015 en inwoner was van haar eigen geboortedorp Hendrani (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 5G).

Waar verzoekende partij nog bemerkt dat zij over Qari Rafiq in haar opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud meer informatie heeft gegeven, wijst de Raad erop dat verwerende partij hierover in de bestreden beslissing terecht stelt dat haar post-factumaanvulling niet kan weerhouden worden aangezien deze eenvoudigweg opgezocht of nagevraagd kan zijn. Waar verzoekende partij dienaangaande oppert dat haar recht om opmerkingen te maken bij de notities van het persoonlijk onderhoud per definitie inhoudt dat er post-factum toevoegingen of preciseringen kunnen gedaan worden, bemerkt de Raad evenwel dat de mogelijkheid voor de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat om overeenkomstig artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal opmerkingen te bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins impliceert dat de commissaris-generaal deze opmerkingen zonder meer dient te aanvaarden of als bewezen dient te beschouwen. Bovendien strekt deze mogelijkheid om opmerkingen te maken bij de notities van het persoonlijk onderhoud ertoe eventuele verkeerde of onvolledige informatie in de notities van het persoonlijk onderhoud te corrigeren of aan te vullen, zoals eventuele vertaalfouten of misvattingen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om te bewijzen dat de notities van het persoonlijk onderhoud verkeerde of onvolledige informatie bevatten. Vervolgens is het aan de commissaris-generaal om over deze opmerkingen te oordelen (zie Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 96-101). *In casu* blijkt evenwel uit niets dat de verklaringen van verzoekende partij verkeerd werden vertaald, genoteerd en/of begrepen tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er desbetreffend tijdens haar persoonlijk onderhoud sprake was van een (vertaal)fout, vergissing of misverstand, waardoor de informatie over Qari Rafiq die zij achteraf nog in haar opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud gaf duidelijk een post-factumaanvulling betreft die niet kan worden aanvaard.

Ten slotte doet verzoekende partij met het louter herhalen van de informatie die zij wel kon geven over Mullah Barzag (of Borzorg) en over Saaed Emarati geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij echter niet bleek te weten dat deze personen topfiguren waren binnen Daesh en om het leven kwamen in respectievelijk 2015 en 2016. Waar verzoekende partij nog stelt dat volgens de informatie in het administratief dossier het overlijden van Saaed Emarati nog niet bevestigd werd, stelt de Raad vast dat in een internetartikel van 26 juli 2016 gesteld wordt dat Afghaanse veiligheidsdiensten verklaard hebben dat deze persoon werd gedood tijdens een operatie in Kot district (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 5F). Door verzoekende partij wordt niet de minste informatie bijgebracht waaruit kan blijken dat deze informatie over diens overlijden niet correct is.

2.2.13. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar vader daadwerkelijk in 2017 nog werkzaam was voor internationale organisaties, nu zij geen enkel document over zijn recente werk bijbrengt alsook hierover geen concrete informatie kan meedelen, legt verzoekende partij verschillende stukken neer die volgens haar bewijzen dat haar vader wel degelijk nog tot in 2017 werkte voor de Afghaanse overheid en verschillende internationale organisaties (zie bijlage 3 van het verzoekschrift). Omtrent het gegeven dat zij geen concrete informatie kon meedelen over het werk van haar vader, wijst zij erop dat zij nog erg jong was op het moment van haar vertrek en dat ook rekening gehouden dient te worden met de Afghaanse context waarbij vrouwen en kinderen volledig buiten de professionele activiteiten van de echtgenoot/vader worden gehouden.

De Raad stelt evenwel in de eerste plaats vast dat de bewijswaarde van deze thans door verzoekende partij neergelegde documenten uiterst beperkt is. Immers dient te worden vastgesteld dat het louter fotokopieën betreffen die gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten hoe dan ook uiterst beperkt is gelet op de wijdverspreide corruptie aldaar (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 2). Deze stukken kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat haar

vader daadwerkelijk in 2017 nog werkzaam was voor de Afghaanse overheid en/of internationale organisaties.

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij geen afdoende verschoning biedt voor het feit dat zij nauwelijks iets kon vertellen over het werk van haar vader. In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat haar moeder minstens enigszins op de hoogte was van de verschillende risicovolle jobs die haar vader uitvoerde, temeer gezien hij slechts sporadisch naar huis kwam. Dat haar moeder hieromtrent volledig in het ongewisse werd gelaten, is niet plausibel. In dat licht is het dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij er niet in slaagt een algemeen overzicht te geven van de werkzaamheden van haar vader in de jaren voorafgaand aan zijn problemen. Het is geenszins kennelijk onredelijk om zulks van verzoekende partij te verwachten, nu haar vader immers ontvoerd werd wegens deze werkzaamheden en haar eigen problemen omwille waarvan zij Afghanistan diende te verlaten gelinkt zijn aan de ontvoering van haar vader. Haar jonge leeftijd op het moment van haar vertrek doet hieraan geen afbreuk, nu aangenomen mag worden dat zij bij machte zou zijn om hierover meer te weten te komen via haar moeder en zij op het moment van haar persoonlijk onderhoud reeds 17 jaar oud was.

Daarenboven wijst de Raad erop dat zelfs indien aangenomen wordt dat haar vader daadwerkelijk in 2017 nog werkzaam was voor de Afghaanse overheid en/of internationale organisaties, verzoekende partij hoe dan ook de ontvoering van haar vader door Daesh en haar eigen persoonlijke problemen nadien niet aannemelijk maakt. Verzoekende partij kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar het profiel van haar vader teneinde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, doch dient zulks *in concreto* aan te tonen alwaar zij echter in gebreke blijft.

2.2.14. Voorts oordeelt de Raad dat verzoekende partij er evenmin in slaagt de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet in staat is enigszins bij benadering mee te delen wanneer haar vader werd ontvoerd door Daesh te ontkrachten dan wel te verklaren. De Raad wijst er in dit verband op dat desbetreffend door verwerende partij op goede gronden gemotiveerd wordt dat redelijkerwijze van haar verwacht mag worden dat zij deze gebeurtenis minstens bij benadering in de tijd kan plaatsen en dit aan de hand van elementen eigen aan haar leefwereld. Immers ging verzoekende partij reeds zes jaar naar school, ging zij twee à drie jaar naar de madrassa en deed zij ook aan landbouw (notities CGVS, p. 7 en 10). In dat licht is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat zij de ontvoering van haar vader minstens bij benadering in de tijd kan situeren, bijvoorbeeld aan de hand van de seizoenen en de op dat moment aanwezige gewassen. Echter kwam zij niet verder dan te stellen dat haar vader ongeveer vijf jaar geleden werd meegenomen door Daesh, zonder dit concreter in de tijd te kunnen situeren (notities CGVS, p. 9 en 10). Daar waar verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat vooral haar school en koranschool centraal stonden in haar leefwereld en dat zij zelf niet echt op de velden werkte waardoor zij niet kan weten welke gewassen er op dat moment op de velden stonden, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat zij soms werkte op de landbouwgronden van haar familie toen haar gevraagd werd wat zij dagdagelijks in Afghanistan deed (notities CGVS, p. 10). Bovendien blijft hoe dan ook onverminderd overeind dat zij zes jaar onderwijs genoot en dat van haar derhalve verwacht mag worden dat zij de ontvoering van haar vader bij benadering in de tijd zou kunnen situeren aan de hand van elementen eigen aan haar leefwereld.

2.2.15. Waar verwerende partij het evenmin aannemelijk acht dat haar familie nauwelijks pogingen ondernam om enige bijkomende informatie over het lot van haar vader te vergaren, beperkt verzoekende partij zich tot de bemerking dat verdwijningen schering en inslag waren in haar dorp, dat iedereen wist wat het lot was van personen die verdwenen en dat zij derhalve ook zonder bevestiging wist dat haar vader vermoord was. De Raad acht het evenwel geenszins aannemelijk dat een familie van een verdwenen persoon zich zonder meer zou neerleggen bij de verdwijning en geen ernstige pogingen zou ondernemen om meer informatie te bekomen over het lot van de persoon in kwestie. Blijkens de verklaringen van verzoekende partij zou haar familie slechts 'hier en daar' informatie hebben gevraagd aan gewone dorpelingen (notities CGVS, p. 23). Echter liet haar familie na zich te informeren bij bijvoorbeeld de dorpsbewoners die openlijk met Daesh sympathiseerden, de Afghaanse overheid, de dorpsouderen en/of de werkgever van haar vader. Indien haar vader daadwerkelijk ontvoerd was door Daesh en er sindsdien geen nieuws meer van hem was, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat haar familie zich met alle beschikbare middelen zou trachten te informeren naar diens lot en minstens deze voor de hand liggende kanalen zou aanspreken.

2.2.16. De Raad wijst er vervolgens op dat, aangezien uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij geen ander licht werpt op het ongeloofwaardige karakter van de door haar voorgehouden ontvoering van haar vader door Daesh, eveneens onverminderd overeind blijft dat ook aan de dood van haar broer door Daesh,

die zij in het directe verlengde legt van de ontvoering van haar vader, niet het minste geloof kan worden gehecht. Dit geldt des te meer nu zij tot op heden geen enkel bewijs voorlegt waaruit blijkt dat haar broer gewelddadig om het leven kwam door Daesh.

2.2.17. Daar waar verwerende partij evenmin geloof hecht aan de eigen problemen van verzoekende partij nadat zij stenen naar lijken van Daeshstrijders had gegooid, aangezien deze problemen in het verlengde liggen van haar eerdere ongeloofwaardige problemen en verzoekende partij verder onaannemelijke verklaringen aflegt omtrent de lijst met namen die Daesh had opgesteld en via de imam had laten verspreiden, lijkt verzoekende partij vooreerst te willen aantonen dat de handelwijze van Daesh geenszins onaannemelijk is. Zij benadrukt hierbij dat Daesh een klimaat van angst en intimidatie tracht te zaaien en dat een dergelijke lijst perfect past in zulke context. Tevens wijst zij erop dat ook de taliban gebruik maken van dreigbrieven, die de ontvangers evenzeer de mogelijkheid bieden om te ontsnappen. De Raad benadrukt evenwel dat *in casu* door verzoekende partij verklaard werd dat Daesh de personen op de lijst veroordeeld had tot de doodstraf (notities CGVS, p. 20). Indien Daesh daadwerkelijk de intentie had deze personen te doden, is het dan ook wel degelijk uiterst bevreemdend dat zij deze lijst zou verspreiden en zo de betrokkenen de kans zou geven te vluchten. Dergelijke situatie kan niet vergeleken worden met dreigbrieven van de taliban, waarin, zo blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie, doorgaans gedreigd wordt met represailles indien niet tegemoet wordt gekomen aan de gestelde eisen en waarbij de betrokkene aldus represailles kan vermijden door zich te gedragen naar de eisen van de taliban. *In casu* was het lot van de personen op de lijst echter reeds bezegeld en had Daesh hen reeds veroordeeld tot de doodstraf, waardoor het verspreiden van de lijst geen hout snijdt.

Waar haar daarnaast verweten wordt zich niet te hebben geïnformeerd over het lot van de andere jongens op de lijst, voert verzoekende partij aan dat zij kort na het verschijnen van de lijst Afghanistan verliet en dat zij zich nadien hierover niet wilde informeren omdat de gebeurtenissen enorm zwaar op haar wegen. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoonde dat haar psychologische toestand van die aard is dat zij niet in staat zou zijn zich hiernaar te informeren. Zulks kan althans niet worden afgeleid uit het door haar neergelegde medisch attest d.d. 8 juli 2022 (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 10). Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk om van haar te verwachten dat zij zich ook na haar vertrek nog zou hebben geïnformeerd over het lot van de anderen die op de lijst stonden, aangezien dergelijke informatie haar zou toelaten het veiligheidsrisico voor zichzelf in het geval van een eventuele terugkeer en voor haar familie beter in te schatten. Het gegeven dat verzoekende partij zulks echter heeft nagelaten, duidt op een grove desinteresse inzake haar lotgenoten en staat haaks op haar beweerde vrees voor Daesh omdat ook haar naam op deze lijst zou staan.

2.2.18. Ten slotte treedt de Raad verwerende partij eveneens bij in navolgende motivering omtrent de overige door verzoekende partij neergelegde documenten, die verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* weerlegt of ontkracht: *“De overige documenten en informatie die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt voorgelegd en die nog niet werden besproken, kunnen voorgaande bevindingen niet ombuigen. Uw eigen taskara en schoolresultaten en de kopies van de taskara van uw vader en broer K. (...), de schoolresultaten van uw broer K. (...) alsook de foto van u en uw broers K. (...) en Z. (...) ondersteunen hoogstens uw beweerde nationaliteit, identiteit en gezinssamenstelling. Ze kunnen de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden asielrelaas niet ombuigen.*

De USB-gegevensdrager met hierop (propaganda)filmpjes van Daesh (CGVS, p. 17) tonen de gruwel die deze groepering heeft aangericht in uw land van herkomst. Dit wordt op zich niet betwist. Er moet echter aangestipt dat deze filmpjes geen betrekking hebben op uw eigen voorgehouden problemen met Daesh (CGVS, p. 18) en kunnen bijgevolg de bevindingen inzake de geloofwaardigheid van uw eigen voorgehouden problemen niet ombuigen.

Het medisch attest d.d. 8 juli 2022 aangaande uw gezondheidsproblemen kan geen uitsluitel geven betreffende de oorzaak van deze problemen en kan de waarachtigheid van uw asielrelaas bijgevolg ook niet onderschrijven.”

2.2.19. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door Daesh en/of de taliban.

2.2.20. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift en haar aanvullende nota's nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar (gepercipieerde) 'verwestering'.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Immers wijst de Raad erop dat door verwerende partij dienaangaande volgende terechte, pertinente vaststellingen worden gedaan in de bestreden beslissing: *"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

Dat u zelf in uw dorp alsook nadien van uw moeder zou gehoord hebben dat u extra problemen zou krijgen omdat u in het buitenland hebt gewoond en hiervoor de doodstraf zal krijgen (CGVS, p. 21) is niet meer dan een blote bewering die niet in overeenstemming te brengen is met de bovenstaande beschikbare informatie. U noch uw moeder kennen mensen die dit is overkomen, noch is iets dergelijk gebeurd in uw dorp (CGVS, p. 21). Dat de taliban standaard zeggen dat u alcohol heeft gedronken en met meisjes bent geweest en u om die reden zal vermoorden (CGVS, p. 30) is evenzeer niet meer dan een blote bewering die geen steun vindt in bovenstaande beschikbare informatie.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u verwesterd bent of zo zal gepercipieerd worden. Waar u belang hecht aan uw vrijheid in het kader van uw kledij, kapsel en omgang met meisjes (CGVS, p. 30) dient in dit verband er op gewezen te worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat dit deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In haar verzoekschrift en aanvullende nota's benadrukt verzoekende partij opnieuw dat zij slechts dertien jaar oud was toen zij Afghanistan verliet en dat zij zich ondertussen aangepast heeft aan de westerse cultuur. Zij draagt westerse kledij, heeft een westers kapsel, luistert westerse muziek en kijkt westerse

programma's. Verzoekende partij duidt erop dat ze uitgaat in cafés en discotheken, contacten heeft met niet-Afghaanse jongeren, rookt en er geen strenge geloofsbelijdenis meer op nahoudt. Bij haar werk in de horeca serveert zij ook alcoholische dranken. Tevens kookt zij graag, hetgeen niet genderconform zou zijn in Afghanistan. Ter staving van haar integratie in België en westerse levensstijl, legt zij verschillende getuigenissen van haar begeleiders, haar werkgevers en kennissen, een aantal foto's van haar deelname aan schoolactiviteiten, schoolresultaten, screenshots van de muziek die zij luistert, screenshots van haar socialemediaprofielen, foto's en video's van haar leven in België/Europa en stukken in verband met haar (studenten)jobs waaronder verschillende arbeidsovereenkomsten alsook foto's van zichzelf tijdens haar werk in de horeca neer (bijlagen 4-9 en 11-12 van het verzoekschrift; bijlagen 7-13 van de aanvullende nota d.d. 17 november 2023 en bijlagen 1-3 van de aanvullende nota d.d. 23 november 2023). Daarnaast duidt zij er nog op dat zij recent twee tatoeages liet zetten, meer bepaald een schorpioen in haar hals en een tijger op haar hand. Zij brengt hieromtrent een aantal foto's aan (zie bijlage 6 van de aanvullende nota van 17 november 2023). De Raad oordeelt evenwel dat deze elementen geenszins een ander licht werpen op bovenvermelde pertinente bevindingen door verwerende partij.

De Raad onderstreept dat verzoekende partij geenszins kan volstaan met een loutere verwijzing naar haar inspanningen om zich te integreren in de Belgische maatschappij en de westerse levensstijl die zij alhier heeft aangenomen om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geviseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan haar voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en niet *in concreto* aantoont dat haar verblijf in het Westen haar dermate zou hebben verwesterd dat zij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij.

Verzoekende partij, die Afghanistan eind 2017 verliet op dertienjarige leeftijd, vervolgens enkele jaren in Turkije verbleef en sinds eind 2020 in België verblijft, blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen dat zij sinds haar vertrek uit Afghanistan een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van haar identiteit of morele integriteit dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Evenmin haalt zij elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in haar hoofd die haar zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij verder niet aantoont dat zij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. De Raad wijst erop dat verzoekende partij in december 2017 op dertienjarige leeftijd Afghanistan verliet en dat zij aldaar zes jaar onderwijs heeft gevolgd alsook twee à drie jaar naar de madrassa ging (notities CGVS, p. 7). Aldus had zij in Afghanistan al een zekere maturiteit en was zij reeds gevormd naar de Afghaanse waarden en normen. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoekende partij een deel van haar vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht, kan louter op basis van haar verblijf sinds eind 2017 in eerst Turkije en vervolgens België geenszins zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoekende partij toont geenszins aan dermate verankerd te zijn in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zij het daarbij nog onderstreept dat verzoekende partij nog een netwerk in haar regio van herkomst heeft, waarmee zij nog contact heeft (notities CGVS, p. 8). Overigens blijkt uit het door haar bijgebrachte screenshot van haar *playlist* dat zij, naast westerse muziek, ook nog naar Afghaanse muziek luistert (zie bijlage 5 van het verzoekschrift). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook kan verzoekende partij zich desgevallend bij haar lokaal netwerk informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich weliswaar ook in het Nederlands kan uitdrukken doch zich tevens nog steeds bedient van een tolk Pashtu. Ook geeft zij aan nog steeds moslim te zijn. Verzoekende partij brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Wat betreft haar tatoeages, wijst de Raad er nog op dat nergens uit blijkt dat deze tatoeages, respectievelijk een afbeelding van een schorpioen en een tijger, politiek of religieuze geïnspireerd zouden

zijn. Derhalve kan in alle redelijkheid van verzoekende partij worden verwacht dat zij deze tatoeages bedekt of deze eventueel laat verwijderen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Met haar loutere verwijzing naar haar afkomst uit een ruraal gebied doet verzoekende partij verder geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loop om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien dient herhaald te worden dat verzoekende partij nog een netwerk in haar regio van herkomst heeft waarmee zij nog steeds in contact staat (notities CGVS, p. 8). Derhalve blijkt uit niets dat het voor verzoekende partij onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Verzoekende partij toont aldus ook geheel niet aan dat of op welke wijze zij, dit al dan niet bij eventuele controles bij checkpoints, daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in haar land van herkomst. Daar waar verzoekende partij nog duidt op de inhoud van haar socialemediaprofielen en haar gsm, waaruit duidelijk haar verblijf in West-Europa blijkt alsook de "*aanpassing van zijn denkbbeelden*", bemerkt de Raad dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoonst dat de inhoud op haar sociale media en op haar gsm van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor haar identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan deze inhoud te wissen van haar socialemediaprofielen en haar gsm. Er liggen verder ook geen concrete indicaties voor dat de taliban op heden kennis zouden hebben van de activiteiten van verzoekende partij op sociale media.

Het betoog van verzoekende partij dat zij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban waardoor het gebruik van documenten afgeleverd door deze ambassade risicovol is (zie bijlagen 2-5 van de aanvullende nota d.d. 17 november 2023), is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoekende partij rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoekende partij zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoekende partij bemerkt dat zij verschillende checkpoints zal moeten passeren op haar terugreis, merkt de Raad op dat uit de door verwerende partij aangehaalde informatie blijkt dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan. Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoekende partij toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt waardoor zij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoekende partij voor haar vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat zij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op haar persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het uitvoerig betoog van verzoekende partij dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer, volstaat tot slot niet. Haar land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoekende partij, in regel niet problematisch is.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel

en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.21. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift alsook in haar aanvullende nota d.d. 17 november 2023 tot slot nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door de partijen bijgebrachte informatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in Afghanistan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in Afghanistan te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoekende partij blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij persoonlijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd door de talibanautoriteiten.

2.2.22. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9), aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal

factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoekende partij in dit verband nog lijkt te menen dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, oordeelt de Raad dat zulks niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.23. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift en aanvullende nota d.d. 17 november 2023 nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de

verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft.

2.2.24. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.25. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, waaronder de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

De Raad herhaalt te dezen dat verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Daarnaast werpt verzoekende partij nog op dat geen onderzoek werd gedaan naar de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, doch de Raad duidt erop dat verzoekende partij niet de minste concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in haar regio van herkomst dermate afwijkt van de hierboven beschreven algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dat aldaar actueel sprake zou zijn van een situatie waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.26. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 13 juli 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar

advocaat en haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.27. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.28. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT